

CESTA OKOLO SVETA ZA 124 DNÍ

MARTIN KOSÁK

Martin Kosák

Cesta Okolo Sveta Za 124 Dní

1 ruksak, 4 mesiace, 5 kontinentov, 16 krajín

ISBN 978-80-570-2035-6

*Venujem svojim rodičom Petrovi a Elenke. Za to, ako sa o mňa
strachovali, kým som si to ja užíval.*

*Venujem svojim budúcim vnúčatám. Aby vedeli, že aj ja som raz bol
mladý a žil naplno.*

Obsah

Intro.....	4
Kapitola 1: Srí Lanka.....	13
Kapitola 2: Singapur.....	31
Kapitola 3: Thajsko.....	34
Kapitola 4: Vietnam.....	39
Kapitola 5: Úplne sám?.....	54
Kapitola 6: Malajzia.....	56
Kapitola 7: Bali.....	60
Kapitola 8: Austrália.....	79
Kapitola 9: Nový Zéland.....	108
Kapitola 10: Juhoafrická Republika.....	132
Kapitola 11: Brazília.....	144
Kapitola 12: Patagónia (Chile a Argentína).....	151
Kapitola 13: Peru.....	167
Kapitola 14: Kolumbia.....	182
Kapitola 15: Florida.....	195
Kapitola 16: Kanada.....	206
Kapitola 17: West Coast USA.....	224
Kapitola 18: Reverse culture shock.....	249
Príloha 1: Letenky.....	252
Príloha 2: Očkovania.....	254
Príloha 3: Ubytovania.....	255
Príloha 4: Fotky.....	260

Intro

Kedy si uvedomíte, že idete úplne sám na cestu okolo sveta? Je to v momente keď zaboookujete prvú letenku, keď čakáte v čakárni na prvé očkovanie alebo keď máte konečne pobalený ruksak a ste pripravený vyraziť? Mne to doplo asi až pri druhom lete z Dubaja na Srí Lanku, ktorá bola prvou krajinou mojej cesty. A aj tam som mal ešte stále pocit, že som na týždňovom tripe, ktorý sa čoskoro skončí a neuvedomoval som si, ako ďaleko až moja cesta siaha. Ale poďme pekne postupne, najprv by bolo asi slušné predstaviť sa.

Moje meno je Martin Kosák a v čase môjho tripu som mal 26 rokov. V detstve som chcel byť veterinárom, keďže mám rád zvieratá, ale potom prišla hádzaná, ktorá bola v Modre v tej dobe pre mladých chalanov akousi prirodzenou voľbou. Často som rozmýšľal, v ktorom momente môjho života sa u mňa rozvinula vášeň k cestovaniu. Prišiel som na to, že to bolo pravdepodobne v roku 2012, keď som išiel na svoj prvý „bakalársky“ Erasmus do Španielska. V tejto dobe pre mňa prestala byť prioritou hádzaná. Uvedomil som si, že v tomto jednom živote, ktorý máme, sú aj dôležitejšie veci ako spraviť kariéru športovca. Aj keď vždy, keď som teraz na nejakom veľkom športovom evente mi je hrozne ľúto, že som to nikdy nedotiahol až na úplne profesionálnu úroveň. Kvôli hádzanej som odišiel do Nemecka z domu ako 16-ročný. Nasledovali dva roky v bundesligovej akadémii, na ich konci maturita a prihláška na športovú univerzitu v Kolíne. Tam som mal možnosť trénovať s druholigovým Düsseldorfom a hrať za ich rezervu. Takže zatiaľ žiadne veľké cesty, aj keď s hádzanou som sa do tohto momentu už dostal napríklad na Island, do Talianska, Francúzska alebo Záhrebu. Po roku v Düsseldorfe som prestúpil do mužstva v tretej lige, ktorá už vtedy bola dosť kvalitná. Na zápasy v niektorých mestách chodilo aj viac ako tisíc divákov. Po sezóne však prišlo nepríjemné prekvapenie, keď mi vedenie oznámilo, že sa musíme rozlúčiť. Všetko zlé je na niečo dobré a ich rozhodnutie len podporilo moju túžbu ísť na zahraničný semester

do Španielska, aby som trochu vylepšil svoju španielčinu, ktorú som sa učil dva roky na nemeckom gymnáziu. Keďže konkurencia pre Madrid, Barcelonu a Valenciú bola príliš veľká, vybral som sa do malého, ale zato krásneho mestečka Cáceres. To sa nachádza v najchudobnejšom španielskom regióne Extremadura pri hraniciach s Portugalskom. Po anglicky sa tu veľmi nedohovoríte a tak bolo zlepšenie mojich „spanish skills“ garantované. No a tento semester v podstate zmenil môj pohľad na život a s cestovaním sa to odvtedy celkom slušne vezie. Malaga, Sevilla, Granada, Salamanca, Barcelona, Lisabon, Madrid a iné pekné miesta v Extremadure a v okolí. V Cácerese som býval s dvomi Talianmi, ktorí mali ďalšie veľké množstvo talianskych kamarátov a tak som sa v lete 2013 vybral na tri týždne s ruksakom po Taliansku, aby som niektorých z nich navštívil. Ďalšie leto som zlomil aj najlepšieho kamaráta, ktorý cestovanie s ruksakom dovedy príliš neuznával, aby sme spolu dali Španielsko a Portugalsko. Odvtedy chodíme aj s ďalšími kamošmi každé leto na menšie výlety, vždy v inej letnej európskej destinácii. Mojim ďalším cestovateľským obdobím bol môj druhý „magisterský“ Erasmus v litovskom Vilniuse, ktoré je spolu s Lisabonom a Edinburghom mojim najobľúbenejším európskym mestom. Kaunas, Riga, Tallin, Štokholm, Helsinki, fínska časť Laponska, Moskva alebo Petrohrad tak boli mojimi ďalšími zastávkami. Doteraz mi je ľúto, že som nešiel aj na trip do socialistického Bieloruska. Nieкто využíval Erasmus na ochutnávku destilátov, nieкто na balenie kočiek, pre mňa to bola príležitosť ako precestovať Európu a občas to spojiť s prvými dvomi menovanými aktivitami. Po skončení magisterského štúdia prišlo zamestnanie na Slovenskom zväze hádzanej v pozícii marketingového manažéra, kde som sa taktiež nemohol sťažovať, že by som pracovne necestoval. Príležitostne som robil vedúceho výpravy pre reprezentačné tímy a tak som sa so ženskou reprezentáciou dostal napríklad do Čiernej Hory, Srbska, Talianska alebo Poľska a s mužskou reprezentáciou do Fínska, Luxemburska a Petrohradu. V rámci marketingu som mal taktiež peknú pracovnú cestu do nórskeho Trondheimu. Vždy ma však lákalo niečo väčšie a mal som pocit, že konečne nastal čas pozrieť sa aj za európske horizonty. Cestovanie je ako droga a vy chcete stále väčšiu

dávku. Vidieť svet sa stalo mojim životným snom a ako by to v živote malo byť - sny si treba plniť.

Všetko nabralo rýchly spád, keď sme v júni 2018 v Glasgowe získali spolu s Maďarskom organizáciu majstrovstiev Európy mužov v januári 2022. Vedel som, že práce ohľadom ME začnú čoskoro a čím bližšie bude termín január 22, tým bude práce viac a viac. Navyše, v roku 2022 už budem mať 30 rokov a tajne dúfam, že na obzore bude už aj žienka a detičky, s ktorými je podobná cesta okolo sveta nereálna (aj keď nie nemožná - klobúk dole pred všetkými, čo takéto niečo dávajú). Nebolo o čom, celá situácia pre mňa nabrala rozmer „Kedy, keď nie teraz?“. Čo ak príde svetová pandémia a možnosti na cestovanie budú obmedzené? Ha, no dobre, až taký Nostradamus nie som a tieto riadky som dopísal už po Covide.

A tak som si to po návrate zo Škótska namieril rovno za šéfom a požiadal ho o neplatené voľno. Nakoniec sme sa dohodli na štyroch mesiacoch od decembra do marca, kedy je v hádzanárskej sezóne relatívne hluché obdobie. Od tej doby sa mi v hlave začali točiť režisérske a architektonické práce, ako čo najlepšie naplánovať môj trip. Moje myšlienkové pochody vyzerali približne takto: „Austrália bola vždy môj cestovateľský sen a určite by bolo super stráviť tam viac času, ale cestou sa určite zastavím aj v pár ázijských krajinách. No a vlastne, keď už budem v Austrálii, tak prečo by som sa mal vracieť naspäť tou istou stranou? Radšej to obídeme z druhej strany, pozriem si Južnú a Severnú Ameriku a možno sa mi ešte podarí zastaviť aj v Juhoafrickej Republike.“

Rojko – povedala by moja mama. Snílek – povedali by moji kamaráti. Blázon – povedali by moji kolegovia. Lenže ono to naozaj všetko presne takto vyšlo. Dobré, takže systém kolečka by sme mali. Smer kolečka by bol jasný kvôli počasiu, pretože december až február v Juhovýchodnej Ázii, Oceánii a v Južnej Amerike znamená, že budete hádzať na instagram fotečky vo flip-flopoch s koktejmom v ruke a vaši kamaráti sa medzitým budú zobúdzťať do depresívnej a studenej slovenskej zimy. Niežeby som samozrejme cestoval kvôli tomu. No a marcová zima v Kanade a jar

v USA budú mať tiež svoje čaro. V USA som neskôr prišiel na to, že z finančného hľadiska by bolo lepšie zakončiť cestu okolo sveta v lacnejšej Ázii, ale počasie bolo určite dôležitejším faktorom. Následne bolo treba ešte rozdeliť kolečko a tak som si povedal, že každý mesiac venujem jednému kontinentu. S tým, že medzi Oceániu a Južnú Ameriku ešte skúsím pichnúť Kapské Mesto. Áziu som si chcel rozmeniť na štyri krajiny, pričom by som bol v každej približne týždeň a ideálne by bolo k tomu ešte pridať stopovery v Singapore a v Kuala Lumpur. Z poslednej ázijskej krajiny preletieť na sever východného pobrežia Austrálie, odtiaľ sa presunúť na juh do Sydney alebo Melbourne, odkiaľ by som chytil let na juh južného ostrova Nového Zélandu. Odtiaľ sa zasa presunúť smerom na sever Nového Zélandu až po najväčšie mesto Auckland, kde by bolo najviac možností na ďalší let preč z Oceánie. Január by som si takto na polovicu rozdelil medzi Austráliu a Nový Zéland. O Kapskom meste som už hovoril, odtiaľ som sa chcel dostať začiatkom februára do Južnej Ameriky, kde som si za cieľové destinácie označil Rio, Patagóniu, Peru a Kolumbiu. Áno viem, vynechal som Galapágy, ale moja teória je, že si všade treba nechať nejaký dobrý dôvod na návrat. No a marec ostáva na Severnú Ameriku. Z Kolumbie sa najľahšie lieta na Floridu, odtiaľ sa naskytol dobrý let do Toronta, ktoré je dobrou bránou na východné pobrežie Kanady (vynechal som New York, už pri plánovaní treba robiť veľké obety). Z východného pobrežia Kanady prelet na západné do Edmontonu a z Vancouveru sa spustiť dolu po západnom pobreží USA cez najkrajšie mestá a národné parky a niekde tam nájsť najlacnejšiu letenku späť do Európy. Úplne easy, však? ☺ Môže sa stať, že niekedy v priebehu tejto knihy vám prídem ako arogantný frajerko. Ten vám bude tvrdiť, že to najhoršie, čo sa mu prihodilo na tripe bolo, keď sa mu v ruksaku rozsypal kuskus. Lenže cestovanie výrazne posunie hranicu vašej komfortnej zóny. Spraví vás tak trošičku odolným a drsným. Veci, ktoré by vám doma vo vašom „natural habitat“ prišli úplne hrozná a tragické, zvládnete po určitom čase na takejto ceste ľavou zadnou, s prstom v nose a bez mihnutia oka.

Na celom plánovaní takéhoto tripu ma najviac fascinuje, že tisíc ľudí by si naplánovalo tisíc rozličných ciest okolo sveta. Čo nás teda cestovateľsky ovplyvňuje? A čo ovplyvnilo môj výber miest a krajín? Je to to, čo som počul od kamarátov a rodiny? Sú to krásne fotky na instagrame? Dokumenty v televízii? Alebo to je len môj inštinkt? Prečo som chcel ísť radšej do Chile a nie do Paraguaju? Pravdepodobne teraz rozmýšľate, ako by ste si naplánovali vašu cestu okolo sveta vy, takže sa nenechajte rušiť. Možno, že aj táto kniha pre vás bude inšpiráciou, či už vedomou alebo nevedomou, pozitívnu alebo negatívnu.

Prvú letenku som bez slávnostných fanfár zaboookoval 30. júla 2018 o 22:10, teda niečo viac ako štyri mesiace pred začiatkom mojej cesty. Prvý let som mal 4. decembra z Prahy cez Dubaj až do Colomba na Srí Lanke. Od tohto momentu som začal napájať lety, pričom som sa snažil vyberať najkrajšie mestá a miesta, najlacnejšie lety a ešte som stíhal aj checkovať, koľko hviezdíčiek zo siedmich má daná letecká spoločnosť v oblasti bezpečnosti. Na konci som skončil s 32 letmi. Neskôr, keď som si uvedomil, aké ohromné vzdialenosti to sú v Austrálii a na Novom Zélande, tak som ešte pridal štyri krátke a lacné vnútroštátne lety. Jeden jediný let z Yosemitev do Vegas som už bookoval priamo na ceste a tak sa dostávame na konečné číslo 37 letov v priebehu 124 dní v celkovej cene 4360 EUR. Všetky lety som si najprv vyhladal na kiwi, ktoré mi príde zo všetkých leteckých portálov najprehľadnejšie. Následne som letenky zaboookoval, buď priamo na stránke leteckej spoločnosti alebo v prípade kombinovaných letov som to bookol cez kiwi. Zoznam všetkých letov nájdete na konci tejto knihy. Potešil sa z neho hlavne môj oco, ktorý si tak mohol pozeráť lety cez skyscanner a vždy si ich pekne odškrtával. Samozrejme, že zoznam sa zišiel aj mne, aby som mal niekde prehľadne spísané, kedy to mám vlastne na tých letiskách byť. Nebudem klamať, na toto plánovanie som celkom hrdý, aj keď si nemyslím, že by to bolo niečo svetoborné a zvládol by to úplne každý, kto teraz číta túto knihu. Vždy sa však poteším viac, keď ma niekto pochváli za to, ako som si to naplánoval a nie napríklad za to, že som išiel úplne sám. K fenoménu cestovania sám sa v tejto knihe ešte dostanem. Ďalším šťastím tohto

plánu bolo aj to, že ani jeden z 37 letov nebol zrušený. Hlavne v prípade dlhých letov by „cancelled flight“ mohol narobiť veľké problémy a celý plán by sa mohol začať rúcať ako domino. Popri letoch nasledovalo aj bookovanie ubytovania. Popravde, toto mi trošku ubralo na flexibilitu, ale väčšinu ubytiek som mohol aj tak bezplatne zrušiť, ak som to spravil včas. Otvorenú som nechal až Severnú Ameriku, kde som si ubytka bookoval priamo počas cestovania, zhruba 3-4 dni dopredu. Dôvodov, prečo som to v Ázii, Océánii a v Južnej Amerike spravil dopredu, je viac. Tým hlavným bolo, že som sa obával, že by počas letnej sezóny boli tie najlepšie skvosty za dobrú cenu vybookované a ostali by mi len predražené drevenice s pavúkmi a švábmi. Zároveň ma celkom baví prezerat' si na bookingu alebo hostelworlde ubytovania a taktiež si myslím, že je lepšie pozrieť si polohu alebo recenzie dopredu. Zároveň to má celé ďalšiu výhodu – keď prídete po prilete celý pokrčený a hladný, tak hneď viete, kam máte ísť. Stretol som niekoľkých cestovateľov, ktorí chodili „na blink“ a bookovali priamo na recepcii v hosteloch, ale toto by som asi nedával. Až na Áziu som väčšinu tripu býval na hosteloch, kde bolo na izbe rôzne od 6 až po 36 lôžok, ale spravidla to je väčšinou 6 alebo 8 lôžok na poschodových posteliach. Odpovede na typické otázky o hosteloch:

- cennosti si môžete zamknúť v skrinke, ale vo väčšine hostelov je tak priateľská atmosféra, že si ani neviem predstaviť, že by niekto niekomu niečo išiel kradnúť
- chrápanie takého rozmeru, že sa nedalo spať, som zažil iba jedenkrát
- väčšina hostelov už je tak cool, že máte aj parádny bazén na streche alebo úplne krásnu kuchyňu, v ktorej je radosť variť

Lety a ubytovanie na prvé tri mesiace máme, čo ešte ostáva z veľkých vecí vyriešiť? Očkovanie, poistenie a zbalenie ruksaku.

Viem, aký názor majú niektorí slovenskí experti popri cyklistike, klimatických zmenách a jadrovej fyzike aj na očkovanie. Ja som však naozaj nechcel riskovať, že ma pohryzie opica a skomplikuje sa mi celá

cesta. Takže antivaxéri, ktorí teraz čítajú tieto riadky mi môžu olízať môj banán. Dal som si všetky očkovania, ktoré mi boli na konzultácii odporúčané a veruže to nebol lacný špás. Keďže niektoré dávky musia nasledovať s časovým odstupom a niektoré sa medzi sebou nemôžu kombinovať, tak som mal vytvorený vlastný očkovací kalendár. Bolo to celkom príjemné, pretože som tak mal vždy cestu do centra na Americké Námestie, kde som si potom doprial kávičku ako bolestné. Pri nej som mal čas sa trochu zasnívať nad mojou cestou. Dokopy som absolvoval deväť očkovaní – dve na hepatitídu A+B, tri na besnotu, jedno na brušný týfus, dve na japonskú encefalitídu a na záver zlatá bodka na žltú zimnicu. Dokopy to stálo 544 EUR, čo je naozaj veľa a možno som si nemusel dávať napríklad japonskú encefalitídu, ktorá samotná stála 220 EUR. Počul som však príbeh o tom, ako jedno dievča niečo uštiplo v Indonézii a upadla kvôli tomu do kómy. Jasné, možno je to vymyslený príbeh farmaceutického priemyslu, ale ja som naozaj nechcel nič podobné riskovať.

Medzinárodné poistenie na celú dobu mojej cesty stálo 270 EUR a našťastie som ho ani raz nemusel aktivovať. Takže čo sa týka poistenia – je dobré ho mať a ešte lepšie je nepoužiť ho. Spravil som si aj medzinárodný vodičský preukaz za 6.50 EUR, ale na tripe som ho rovnako neaktivoval ani raz. Taktiež som si dal spraviť kreditku, ale aj tak som mal pocit, že by som si celý trip dokázal vystačiť len s debetkou.

Balenie som začal od základného kameňa a teda tým, že som si bol kúpiť ruksak. V jeden pekný deň som mal práve cestu okolo Outletu vo Voderadoch a vedel som, že tam je obchod outdoorovej značky Husky. Na moje prekvapenie bol Outlet už polomestom duchov a väčšina obchodov už mala zavreté. Husky však bol stále otvorený a navyše mal veľmi vysoké likvidačné zľavy. Do oka mi padol jeden pekný modrý 75-litrový ruksak, ktorý mi príjemne sedel na chrbte, mal veľmi veľa užitočných priechov a zipsov a stál len 80 EUR. To je on, našiel som ho hneď na prvý pokus a s takýmto šťastím môže moja cesta pokojne pokračovať ďalej. Tento batôžtek sa stane na štyri mesiace mojim

Sanchom Panzom a obíde celý svet. Dôležitý bol taktiež nákup v Decathlon, kde som si kúpil:

- dva ľahučké termouteráky, ktoré som na konci cesty už nemohol ani len cítiť a to som ich pravidelne dával prať

- digitálne hodinky za pár euro, ktoré sa ukázali ako veľmi užitočné, pretože niekedy som nechal telefón na hosteli, no potreboval som vedieť, koľko je hodín

- české sandále, za ktoré ma brat vysmial. V Ázii sa ale ukázali ako veľmi užitočné, pretože tam je fakt veľmi dusno. Pritom veľa nachodíte a potrebujete pevnú podrážku, nie flip-flopy

- malý ruksačik, ktorý som pôvodne ani neplánoval kúpiť, ale nakoniec sa ukázal ako úplne nevyhnutný, keďže veľký modrý ruksak vždy ostával na hosteloch. Na preskúmanie mesta alebo na túry som používal tento malý čierny ruksak

- priliehavú ladvínku, ako obranu voči vreckárom, ale za celý trip som ju použil iba jedenkrát v Riu a vôbec som sa s ňou necítil pohodlne

Z ďalších vychytávok, ktoré mi na tripe pomohli a veľmi som s nimi pred cestou nepočítal spomeniem napríklad vreckový nožík, s ktorým som si mohol nakrájať ovocie na túrke. Ďalej multiadaptér, ktorý sedel na každú jednu zástrčku po celom svete. Okrem oblečenia tam bolo ešte GoPro, tablet, ktorý som veľmi nevyužil, dva náhradné telefóny a nejaká tá základná kozmetika na rozbeh. Dva vtipné produkty, ktoré som počas cesty x-krát stratil alebo pokazil a potom y-krát znovu niekde kúpil boli slnečné okuliare a slúchadlá. Takže ak máte pekné slnečné Ray-Ban okuliare a parádne BOSE slúchadlá, tak by som ich radšej pred takouto veľkou cestou nechal doma. Môj skromný tip. Potom už ostávalo len toto všetko nejako rozumne naskladať do ruksaku. Mamina ho potom dvihla a skonštatovala, že to je mega ťažké, takže som to ešte raz vyhádzal a dal preč tri tričká a dve šortky. Nakoniec prišla mamina k záveru, že ťažký je ruksak samotný a nie obsah, ktorý v ňom mám. Mojou najvzácnejšou

vecou na tripe sa stal pas. Mal som spravených pár kópií, ktoré som si rozmiestnil do rôznych častí ruksaku pre prípad, že by nastalo to najhoršie. Vždy keď som sa niekde presúval, tak som si musel skontrolovať, že pas je stále pri mne. Nakoniec to so mnou zvládol až bezpečne na Slovensko. Tým som vlastne prezradil, že moja cesta prebehla úplne bezpečne a v ťažkej pohodičke. Povedal by som, že ešte lepšie, ako som si to celé vysníval a predstavoval. Takže od tejto knihy neočakávajte žiadnu veľkú zápletku a žiadne hrozivé katastrofické situácie. Mohol som si niečo vymyslieť, ale nebudem vás predsa zavádzať. Žiadna strata pasu ani thajské väzenie za pašovanie drog. Tejto knihe bude chýbať zápleтка a neplánujem písať ani o násilí (to na mojom tripe ani nebolo) a sexe. Takže napriek tomu, že budú absentovať tieto dva elementy, ktoré sú v dnešnej dobe dvomi základnými piliermi každej dobrej knihy a každého dobrého seriálu, bude v nej veľa pekných, vtipných a zaujímavých príhod z celého sveta. Verím, že sa vám bude dobre čítať.

Inak, obálku aj korektúru som si robil úplne sám a keď som si knihu viackrát spätne prechádzal, tak som si uvedomil, ako veľa v nej mám anglických a slangových výrazov. Taktiež občas nešetrím ani expresívnymi výrazmi. Vopred sa teda ospravedlňujem všetkým, ktorí nemôžu ani cítiť, keď je niekde napríklad namiesto podujatia napísané slovo event. Tí asi pri tejto knihe dost' zaplačú. Ale nemám ešte sedemdesiat rokov, aby som sa vyjadroval dokonale spisovne.

Dost' bolo kecov, pod'me cestovať!

Kapitola 1: Srí Lanka

Deň 1

Moja cesta okolo sveta začala technicky na úplne idylickom mieste – vlaková stanica v Šenkviaciach. Tam som sa rozlúčil s mojím ocom, ktorý ma doviezol na stanicu a ešte mi stihol cvaknúť aj celkom milú odchodovú fotku. Tú som si potom s dojmavo-motivačným popisom zavesil aj na instáč. Nastúpil som do vlaku a od tohto momentu som už bol odkázaný len sám na seba. Zvláštny pocit, keď stojíte v rannom vlaku do Bratislavy, všetci idú stereotypne do práce a vy si idete len tak na štvormesačnú cestu okolo sveta. Stále som mal pocit, že to je len nejaký klam a niekde v Bratislave ma bude čakať niekto, aby mi oznámil, že sa to celé ruší. Lepšie to už bolo vo vlaku do Prahy. Tam som ešte musel zložiť trénerskú skúšku na B licenciu hádzanárskeho trénera, ktorá sa normálne mala uskutočniť až v januári, kedy budem na opačnom konci zemegule. Český svaz házené sídli na Bolzanovej ulici, ktorá je hneď pri Hlavnom nádraží, takže to do seba logisticky celkom dobre zapadlo. Skúšku som zvládol, aj keď s niekoľkými lacnými chybami. Takisto aj za svoju trénerskú prácu o vizualizačnom tréningu hádzanárskych brankárov som dostal pochvalu, ale aj niekoľko pripomienok. S pocitom dobre odvedenej práce sa tak išlo ďalej na moje ubytovanie, malý penzión s dobrou polohou pri letisku, keďže na druhý deň sa do Dubaja odlietalo skoro ráno. Dávam si tu ešte poslednú česko-slovenskú večeru – smažáček a pivo, trochu pozriem telku a ide sa spať.

Deň 2

Ráno sa dám dokopy a presúvam sa autobusom na letisko. Check-in prebieha úplne hladko a dokonca mám v lietadle celú trojku pre seba. Z filmovej ponuky si vyberám Mamma Mia 2 a tu zároveň vzniká aj môj lietajúci rituál, ktorý mi má s letmi priniesť šťastie až do konca tripu. Na každom ďalšom lete si odteraz vypočujem aspoň jednu pesničku od

ABBA a nikde inde len vo vzduchu. Takto ma určite obídu všetky zrušené lety, búrky a silné turbulencie. Je to zvláštne, že normálne počúvam skôr rockovú muziku, ale ABBA mám celkom rád a fakt ich obdivujem za to, koľko chytľavých a melodických hitov dokázali vydať. Moji kamaráti by teraz určite skonštatovali, že som presladený ako baklava. Dubaj vyzeral zo vzduchu veľmi impozantne, pozerám sa na najvyššiu budovu sveta a typický polostrov v tvare palmy. Všade naokolo je však len púšť a celé mesto tak minimálne zo vzduchu pôsobí, akoby bolo umelo vsadené do neprírodného prostredia. Ono to tak vlastne aj v skutočnosti je, či? Letisko v Dubaji je jedno veľké mesto v meste a tak vám v prípade prestupu odporúčam, čo najskôr sa presunúť na váš odletový terminál. Cesta z môjho priletového terminálu na terminál, z ktorého som letel ďalej do Colomba, trvala 45 minút autobusom. Terminál, na ktorý som priletel vyzeral veľmi honosne, čo sa však už nedá povedať o mojom odletovom termináli, v ktorom bola riadna plnka. Dalo sa to však čakať, keďže FlyDubai je nízkonákladovka. A tak som si dal Subway, posedel na káve v Paul a nejako prečkal 5 hodín. Trpezlivosť bude na tejto ceste ešte užitočná vlastnosť. Pokračuje sa nočným letom na Srí Lanku, kde je tentokrát vybookované lietadlo a spánok v lietadle bude podobne ako letecká spoločnosť veľmi low-costový. Mojou cestovateľskou výhodou však je, že dokážem zaspáť v akomkoľvek dopravnom prostriedku za akýchkoľvek podmienok.

Deň 3

Zobúdzam sa v lietadle na upozornenie, že si treba opäť zapnúť pásy – o 20 minút pristávame v Colombe. Juchú, prvýkrát zažijem poriadnu Áziu, keďže ázijskú časť Istanbulu nerátam. A že to je teda niečo úplne iné si uvedomujem už v priletovej hale, keď sa neviem zbaviť taxikárov, ktorí sa na vás zavesia už len pri najmenšom náznaku očného kontaktu. Rozmieňam doláče za rupie a odhodlaný šetriť svoj budget sa vyberiem k autobusovej zástavke, kde sa pýtam šoférovhho asistenta (o tomto fenoméne neskôr), koľko by to vyšlo na vlakovú stanicu. Cena 200 rupií ma oproti ponukám taxikárov uspokojí a dávam asistentovi 1000 rupií,

keďže k drobnejším peniazom som sa ešte nedostal. Povedal mi, že zatiaľ mi nevie rozmeniť, ale na zdrap papiera mi napíše toto:

1000

- 200

= 800

Zároveň povie, že si mám ísť sadnúť a peniaze mi dá neskôr. Bude to tu ešte veselé. Svoj veľký ruksak som dal do kufra autobusu, takže som v tom momente mal v kufri okolo ktorého postávali domáci všetko, okrem telefónu a peňaženky. Môj ešte stále slovenský a nedôverčivý mozog začal hneď v autobuse prepočítavať, čo by sa stalo, ak by mi zrazu ten ruksak niekto zobral. Autobus čakal na letisku až do úplného naplnenia. Tak som po desiatich minútach v čakajúcom autobuse išiel skontrolovať ruksak a zároveň si vytiahnuť mikinu, keďže ventilátory na palube autobusu pracovali naplno. Peniaze som neskôr dostal a šoférov asistent, ktorý mi už viac nebol dlžníkom si dokonca vypýtal lístok a zoškrtal si jeho matematický príklad. Autobus vyštartoval a ja som sa kochal pohľadmi z okna. Takže toto je Ázia hm?

Samozrejme, že autobus nezastavil na vlakovej, ale autobusovej stanici – lenže ja som sa potreboval dostať vlakom do Candy. V podstate hneď, ako som sa opýtal šoférovho asistenta, kadiaľ sa ide na vlakovú stanicu, tak si ma odchytil jeden pán tuk-tukár, že ma tam hodí. Po nočnom lete som už nemal veľa energie sa ho zbavovať a ešte sa aj vypýtať, ktorý autobus ide na vlakovú stanicu a tak som len splynul s celou situáciou. „Just go with it.“ Tak ako ešte nespočetne veľakrát počas mojej ďalšej cesty. Cestou v tuk-tuku na vlakovú stanicu som si naplno uvedomil, že už som v úplne inej kultúre na úplne inom kontinente. Niečo, čo v Európe nenájdete asi nikde – neustále trúbenie, predbiehanie sa tuk-tukov, skútrov, áut a odvážnych chodcov. Možno tak v Taliansku, ale tam to je aspoň čiastočne s nejakými fungujúcimi pravidlami. Pán tuk-tukár mi neustále niečo hovoril, ale absolútne som nerozumel jeho srílanskej angličtine a tak som použil len úsmev a univerzálne „Yes, you're right“

z pesničky od Polemicu. Tým nikoho neurazíte. Na vlakovej stanici celkom fungovali pokladne a na nich mi pekne povedali, ktorý vlak a kedy presne ide do Candy. Kúpil som si najlacnejší lístok do tretej triedy, ale potom, čo som zistil, ako to v nej vyzerá som sa do pokladne musel vrátiť. Prvá trieda a jediná trieda s miestenkami, ktorá tu vôbec nie je drahá už bola vypredaná (ľudia si na jazdu vlakom kupujú miestenky aj niekoľko mesiacov dopredu) a tak som sa aspoň posunul z tretej do druhej. Miesta však už boli komplet obsadené, čiže som sa aj s ruksakom zložil do uličky. Vlak sa začal hýbať a výhľady z okna sú tak zaujímavé, že mi absolútne neprekáža, že musím 3 hodinky sedieť na svojom ruksaku. Až vo vlaku si však uvedomím hlad, na ktorý som úplne zabudol popri celom zhone, v ktorom som sa snažil prepracovať z letiska na vlakovú stanicu. Je už poobedná hodina a ja som mal posledné jedlo predošlý večer na letisku v Dubaji – kiežby sa dalo niečo kúpiť vo vlaku. V momente, ako mi to prebleskne hlavou, sa zrazu začnú cez stojacich ľudí vlakom pretláčať chlapíci s priesvitnými boxami na hlave, v ktorých majú kadejaké srílanské dobroty. Zázrak. Netuším ako znie srílanský názov, ani neviem čo presne je vnútri, ale nakúpim si štipľavé pirôžky plnené granátom (po slovensky vysvetlené). Keď ich zjem, tak si dám ešte repete u ďalšieho vlakového predavača. Takmer ako Harry Potter, keď vykúpil všetky lakocinky v Rokfortskom Expresse. Takáto cesta vlakom sa mi páči a vlastne vlaky sú na Srí Lanke jednou z najlepších a najlacnejších atrakcií. A asi je aj lepšie nebyť v prvej triede plnej turistov, toto je tá pravá lokálna kultúra. Prichádzame do Candy, kde strávim prvú noc. Čakal som, že Candy bude na rozdiel od Colomba trochu menej rušnejšie, ale bolo to približne to isté. Nasleduje klasické odbíjanie tuk-tukárov a pomaly sa vydávam mestom, aby som našiel svoj prvý hostel na tomto tripe. Inštrukcie ako sa dostať do hostela, poprípade mapku som sa snažil pred príchodom do každého nového ubytka screenshotovať. Google Maps, ktoré mi nie vždy funguje offline, som začal využívať na tripe až neskôr. Po polhodinovej nedobrovoľnej prechádzke cez Candy s plne naloženým ruksakom to vzdávam a pýtam sa miestneho pána, kde sa nachádza ulica Hill street. Samozrejme, že vôbec netuší a tak len beznádejne idem ďalej, no po dvoch minútkach sa

našťastie ocitnem na ulici Hill Street, kde je môj hostel Clock Inn Candy. Musím trochu prehodnotiť tieto moje príchody do ubytovaní, pretože takýmto štýlom to ďalej nemôže pokračovať. Celý spotený sa zacheckujem a kráčam hore schodmi k môjmu prvému lôžku, ktoré by mala byť podľa obrázkov štýlová kapsula, aby som mal trochu súkromia. Na streche hostela, kde je taký ten lacný trávnatý koberec z Hornbachu sa však nachádza šesť oválnych truhiel, ktorých dvere si musíte otvárať podobnou páčkou, ako keď otvárate psí koterec. Vnútro truhly je vymalované na bielo a nachádza sa v nej matrac s vankúšom a lampička. Na súkromie sa teda naozaj sťažovať nemôžem. Zhodím si do truhly veci, idem sa osprchovať, dám si nejaké čisté a pohodlné veci a vyrážam smerom do centra Candy. Som prekvapený, že sa cítim dosť dobre a zatiaľ ma vôbec nedobehol jet lag. Najprv sa zastavím na dobré, veľmi lacné a štipľavé Rice and Curry, podávané v banánovom liste. S uspokojeným žalúdkom sa idem pozrieť k soche veľkého bieleho Budhu (tak ako pri jedle, aj pri pamiatkach občas budem v tejto knihe za veľkého sedláka a vôbec vám nepoviem ich presný názov). Ale môj názor je, že ak niečo stojí za zapamätanie, tak si ten názov aj zapamätáte. Mená všetkých pekných hajkov a národných parkov mám napríklad zmáknuté. Cesta k bielemu Budhovi bola trochu do kopca, nebolo to však nič hrozivé. Napriek tomu som bol ale veľmi zadýchaný. Sám sebe si kladiem otázku, ako budem zvládať veľké a známe treky na Novom Zélande a v Patagónii, keď ma unaví takýto malý kopček na Srí Lanke. Napriek tomu, že Candy je zapísané v UNESCO a pýši sa veľkým počtom budhistických a hinduistických chrámov, pre mňa stojí za väčšiu pozornosť len táto veľká biela socha Budhu, z ktorej máte pekný výhľad na celé mesto. Ale zatiaľ z toho neodpadávam...

Každý bedeker a článok o Srí Lanke vám bude odporúčať zastaviť sa v Candy, ale ja by som radšej strávil o deň viac v kopcoch, kde sa nachádzajú čajové plantáže. Z pohľadu náročnosti cesty však bolo rozumné spraviť si tu medzizastávku, pretože cestovať z Colomby vlakom v druhej triede po dlhom lete priamo do Nuwara Eliya alebo Ella by bolo fakt brutálne. Po návšteve budhistického chrámu som ešte